

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku A. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie A. S. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej – oddalił apelację A. S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 10 stycznia 2012 r., oddalającego odwołanie A. S. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 5 listopada 2009 r., którą organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej odwołującego się oraz określił jej wysokość od dnia 1 stycznia 2010 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.)

zarzucając naruszenie art. 15 b ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 15 ust. 1 oraz art. 15b ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.) oraz art. 6, art. 7, art. 13 i art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 1 Protokołu nr 1 do powyższej Konwencji, a także naruszenie Rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy Nr 1096.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono „potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wymagających dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy, art. 15b ust. 1 i 2 w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin”.

Skarżący wskazał, że sądy orzekające w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących funkcjonariuszy służb mundurowych błędnie interpretują przepisy ustawy, wbrew celowi, dla którego zostały one ustanowione. Za takim stanowiskiem – w ocenie skarżącego – przemawia przebieg prac legislacyjnych, zgłaszane w jego trakcie poprawki do ustawy oraz sprawozdanie komisji sejmowych rekomendujące odrzucenie proponowanych poprawek. Skarżący podkreślił, że „Sąd Apelacyjny w swoim orzeczeniu pominął te kwestie, co doprowadziło do błędnej wykładni przepisów. Wykładnia przepisów w zupełnie odmienny sposób niż to było celem ustawodawcy wymaga zatem podjęcia przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia wątpliwości co do stosowania tych przepisów, w szczególności wyjaśnienia zakresu odpowiedniego stosowania art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej,

Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, o którym mowa w art. 15 b tej ustawy oraz ustalenia, czy wszystkim funkcjonariuszom niezależnie od tego, czy służyli w organach bezpieczeństwa państwa przysługuje podstawa wymiaru emerytury w wysokości 40% po 15 latach służby”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikowała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie można uznać, że skarżący wykazał istnienie przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w powołanym wyżej przepisie. Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) skarżący powinien nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów lub przedstawić rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, LEX nr 1170700, czy też postanowienie SN z dnia 27 maja 2009 r., II UK 72/09, LEX nr 818589). Niezbędne jest przy tym opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji

interpretacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11, LEX nr 1170697). Nie można uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 – OSNP 2011/15-16/210, rozstrzygnął wątpliwości podnoszone przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uchwale tej przyjęto, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.)), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawił w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów polemicznych co do treści powyższej uchwały i argumentacji przyjętej w jej uzasadnieniu. Nie jest przekonująca argumentacja dotycząca przebiegu prac legislacyjnych poprzedzających ustalenie obowiązujących i poddanych ocenie interpretacyjnej przepisów prawa.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.